

dan en ung Mand paa 22 Aar, som vil søge en Politibetjentpost, han skal altsaa være vederhæftig. Hvad vil det sige? Stor Formue kan han jo ikke have, naar han skal gaa hen og tage en Plads som Politibetjent; hvis han havde stor Formue, vilde han ubetinget foretrække den ikke ubekendte Stilling at være Rentier og Kuponklipper. Men hvad vil det sige, at han skal være vederhæftig? Hvor stor en Formue fordrer der dertil? Eller er det ikke Formuen, der tænkes paa, men er det hans Sanddruhed? Hvorledes skulle vi da bedømme denne Sanddruhed? Der gaar jo, lad os sige, ikke en Uge i dette Ting, uden at den ene Repræsentant rejser sig og udtaler en Anskuelse, der er stik imod, hvad den samme Repræsentant en anden Gang udtaler. Det er f. Eks. ikke mere end et Par Dage siden, at en æret Folketingsmand stod op og fortalte, hvorledes han vilde stemme for Militærudgifternes Forøgelse, medens han ønskede deres Nedsættelse. En anden Taler stod op og stemplede det stærkt. Er nu saadan en Mand, der virker for Militærudgifternes Nedsættelse og samtidig stemmer for deres Forøgelse, en vederhæftig Mand, og kan han blive Statspolitibetjent? Vi maatte dog gøre Betingelsen saaledes, at i hvert Fald ethvert Medlem i denne Sal kunde faa Plads som Statspolitibetjent. Jeg mener altsaa, det er et meget uheldigt Ord, dette Ord „vederhæftig“. Det, der menes, er, at han ikke er Fallent og ikke er umyndiggjort.

Men dernæst staar der, at han skal være af et uplettet Rygte. Nu vil jeg nok vide: skulle vi maaske nu undersøge her, hvem der har et uplettet Rygte? Hvorledes skulde vi faa det konstateret? I andre Love finde vi Bestemmelsen: „uberygtet Mand“. Det er noget, enhver forstaar, for det staar i Grundloven, og det er defineret i Valgloven derhen, at han ikke maa have gjort sig skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling; saa maa hver Tid for sig selv afgøre, hvad der efter hver Tids Begreb, særlig efter Højesterets Begreb, er en vanærende Handling. Vi mindes jo, at i Provisorieaarene i Firserne blev det slaaet fast ved en Højesteretsdom, at en Mand mistede sin Valgret som en berygtet Mand, fordi han havde gjort sig skyldig i den vanærende Handling at have udtalt en, saa vidt jeg husker, ganske ubetydelig og ligegyldig Majestætsfornærmelse. Jeg tror ikke, det vilde ske nu, men ikke desto mindre, der kommer her en Dom imellem, der kommer

en offentlig Mening imellem, og man er da nærmere ved at finde, hvad der er berygtet, og hvad der er uberygtet, naar der kommer en Dom derimellem, skønt det kan være vanskeligt nok. Men uplettet Rygte? En Mand, som bliver frifunden under en Sags Behandling, slipper jo ikke derfra, uden at der er en Plet paa hans Rygte. Der er jo forskellige Sorter Pletter, der er nogle Pletter, som aldrig kunne vaskes af, og der er andre, som kunne vaskes af ved en kortere eller længere Tids hæderlig borgerlig Færd; det er der ingen Tvivl om. Hvad er saa uplettet Rygte? Lad os nu tænke os, at Justitsministeren eller Chefen for dette Statspoliti skulde tage Bestemmelse, naar Ansøgningerne kom ind. Hvorledes skulde de da kunne afgøre, om nogen af disse Ansøgere havde et uplettet Rygte? Vi have jo i de sidste Aar desværre set en Mængde Kriminaldomme, en Mængde, dels Straffedomme, dels Frifindelsesdomme, hvor Folk, tilhørende Stænder, som ellers ikke pleje at komme for Kriminaldomstolene, ere blevne anklagede. Vi have haft Bankdirektører, der have disponeret over Millioner af Bankernes, Indskydernes og Sparernes Penge, og som ere blevne dømte og dømte efter Straffelovens Bedrageriparagraffer. Naar de ere dømte efter Straffelovens Bedrageriparagraffer, er der ingen Tvivl om, at de have gjort sig skyldige i en i den offentlige Mening vanærende Handling, som Følge deraf have de heller ikke et uplettet Rygte, og som Følge deraf vilde de være afskaarne fra at søge eller faa disse Politibetjentpladser. Men vi have ogsaa haft Eksempler paa Folk i lignende Stillinger, som ere blevne anklagede, have været mistænkte for og været kriminelt undersøgte for Bedrageriforhold, men hvor Sagen er resulteret i, at de ikke ere blevne dømte efter Straffelovens Bedrageriparagraf, men ere blevne dømte for Vanrøgt af deres Plads som Bestyrer af andre Folks Midler. En saadan Mand er vistnok ikke dømt for en i den offentlige Mening vanærende Handling, da han ikke er dømt efter Straffelovens Bedrageriparagraf, det tror jeg ganske sikkert, men kunne vi sige om ham, at hans Rygte er uplettet? Jeg mener Nej. I mine Øjne er dens Mands Rygte ikke uplettet. Lad os gaa videre; vi have haft Eksempler paa, at selv Ministre have været under Tiltale; vi have haft Eksempler paa, at Ministre vel ikke have været mistænkte for, at de vare meddelagtige i Forhold, som kom ind under Straffelovens Bedrageri- eller Falskpara-